

Richelle Mead

VAMPÝRSKÁ
AKADEMIE

SPOUTÁNÍ MAGIÍ

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

SPOUTÁNÍ MAGIÍ

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

SPOUTÁNÍ MAGIÍ

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2010 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2010, 2023

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2023

Z anglického originálu *Vampire Academy – Spirit Bound* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0565-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Mému skvělému agentovi Jimu McCarthymu.

Díky za všechnu tu těžkou práci.

Tyhle knihy by nespátřily světlo světa, nebýt tebe!

JE VELIKÝ ROZDÍL mezi vyhrožováním smrtí a milostným dopisem – dokonce i když osoba píšící ony výhrůžky tvrdí, že vás stále miluje. Ale vzhledem k tomu, že i já jsem se pokusila zabít někoho, koho miluju, zřejmě nemám právo to odsuzovat.

Dnešní dopis přišel s dokonalým načasováním, to jsem ostatně čekala. Přečetla jsem si ho čtyřikrát, a přestože už jsem měla zpoždění, nemohla jsem si pomoci a přečetla si ho ještě popáté.

*Moje nejdražší Rose,
jedna z mála stinných stránek toho, když jsi probuzena, je, že už nepotřebuješ spát; tudíž nemáme sny. Je to škoda, protože kdybych mohl snít, určitě by se mi zdálo o tobě. Nechal bych si zdát o tvé vůni a o tom, jaké to je, cítit mezi prsty tvoje tmavé hedvábné vlasy. Snil bych o tvé hebké pleti a žhavých rtech při polibku.*

Když ale nemám sny, musím se spokojit se svou představivostí, která je skoro stejně dobrá. Všechno si dovedu dokonale představit, dokonce i to, jak tě připravím o život. Je mi líto, že to budu muset udělat, ale nedalas mi na vybranou. Odmítla jsi se mnou žít navěky a prožívat věčnou lásku, takže nemám jinou možnost. Někoho tak nebezpečného jako ty nemůžu nechat naživu. I kdybych tě teď probudil proti tvé vůli, máš už mezi Strigoji tolik nepřátel, že by tě některý z nich jistě brzy zabil. Pokud tedy musíš zemřít, pak to bude mou rukou, a ne rukou někoho jiného.

I tak ti přeju hezký den, a abys zvládla zkoušky – ne že bys k tomu potřebovala štěstí. Je jenom mrhání časem, když tě nutí zkoušky podstoupit. Jsi nejlepší ze všech a od dnešního večera už se budeš pyšnit značkou slibu. To samozřejmě znamená, že až se znovu setkáme, střet s tebou pro mě bude mnohem větší výzvou – a já si to rozhodně užiju.

A my se opravdu znovu setkáme. Po maturitě odejdeš z Akademie, a jakmile se ocitneš za ochrannými stěnami, najdu si tě. Nikde na světě neexistuje místo, kde by ses přede mnou mohla schovat. Sleduju tě.

S láskou

Dimitrij

Přestože mi tak „přátelsky“ popřál úspěch, ten dopis mi nepřípadal zase tak povzbudivý. Hodila jsem ho na postel a zachmuřeně vyšla z pokoje. Snažila jsem se moc si jeho slova nepřipouštět, ačkoli bylo nemožné, aby mě něco takového nevydělilo. *Nikde na světě neexistuje místo, kde by ses přede mnou mohla schovat.*

O tom nepochybuju. Věděla jsem, že Dimitrij má své špehy. Když se můj bývalý učitel a milenc proměnil ve zlého nemrtvého vampýra, po nějakém čase se stal vůdcem Strigojů. Trochu jsem tuhle jeho kariéru urychlila, když jsem zabila jeho bývalou šéfkou. Mám za to, že má dost špehů i z řad lidí, kteří mě sledují, když překročím hranice školních pozemků. Žádný Strigoj se nemůže dostat přes ochrannou bariéru, která funguje čtyřicet hodin denně. Lidé ovšem ano. A jak jsem před nedávnem pochopila, spousta lidí dobrovolně slouží Strigojům v naději, že je jednou za odměnu promění a oni budou nesmrtelní. Těmhle lidem připadá, že věčný život stojí za to, aby zaprodali svou duši a zabíjeli jiné, aby sami přežili. Dělá se mi z nich zle.

Ale myšlenky na ně mě netrápily, když jsem kráčela trávou, která byla teď na počátku léta jasně zelená. Trápil mě Dimitrij. Vždycky jen Dimitrij. Muž, kterého miluju. Strigoj, kterého chci

zachránit. Zrůda, kterou nejspíš budu nucena zabít. Láska, již jsem k němu cítila, byla pořád silná a nezáleželo na tom, kolikrát jsem si opakovala, že bych se měla pohnout se svým životem dál. Nezáleželo na tom, že si všichni myslí, že už jsem svou bolest překonala. Byl neustále se mnou, pořád jsem na něj myslela a stále jsem o sobě pochybovala.

„Vypadáš, jako by ses chystala postavit armádě.“

Zaplašila jsem svoje chmurné myšlenky. Tolik jsem uvažovala o Dimitrijovi a jeho dopisu, že jsem šla přes kampus a nevnímala okolí. Ani jsem si nevšimla svojí nejlepší kamarádky Lissy, která se mnou s úsměvem srovnala krok. To, že mě takhle překvapila, bylo něco neobvyklého, protože spolu máme psychické pouto, díky němuž vždycky vím, kde je a co cítí. Musela jsem být opravdu hodně zamyšlená, že jsem ji nezaznamenala. A takhle zamyšlená jsem byla proto, že mě chce někdo zabít.

Obdařila jsem Lissu čímsi, co jsem považovala za přesvědčivý úsměv. Věděla, co se Dimitrijovi stalo, a věděla i to, že čeká na vhodnou příležitost, aby mě mohl zabít poté, co jsem se já pokusila zabít jeho, a nepovedlo se mi to. Dopisy, které jsem od něj dostávala každý týden, ji samozřejmě znepokojovaly. Sama měla dost starostí i bez mého nemrtvého pronásledovatele.

„Svým způsobem už stojím proti armádě,“ pověděla jsem jí. Byl už podvečer, ale teď v létě stálo slunce pořád ještě dost vysoko na nebi a zalévalo nás zlatavým světlem. Já to milovala, ale pro Moroje – mírumilovné živé vampýry, jako je Lissa – to bylo nepříjemné a oslabovalo je to.

Zasmála se a platinově blond vlasy si hodila přes jedno rameno. Sluneční svit jim dodával záři až andělskou. „Já si to myslela. Nečekala jsem, že tě to takhle sebere.“

Chápala jsem, na co naráží. I Dimitrij napsal, že zkoušky pro mě budou jen ztrátou času. Koneckonců jsem se ho vydala

hledat do Ruska, kde jsem čelila skutečným Strigojům a spoustu jsem jich zabila úplně sama. Nadcházející zkoušky bych se tedy nejspíš bát neměla, ale všechna ta sláva a očekávání na mě najednou dolehly. Srdce se mi rozbušilo rychleji. Co když to nezvládnou? Co když nejsem tak dobrá, jak si myslím? Strážci, s nimiž budu bojovat, sice nejsou skutečnými Strigoji, ale přece jen jsou velmi zkušené a bojují o dost let déle než já. Namyšlenost mě může dostat do problémů, a pokud selžu, znemožním se přede všemi, na nichž mi záleží. Přede všemi, co ve mě vkládají velikou důvěru.

A ještě jedna věc mě znepokojovala.

„Bojím se, jak tyhle známky ovlivní moji budoucnost,“ řekla jsem. To byla pravda. Tyhle zkoušky byly pro strážce novice, jako jsem já, závěrečné. Zajišťovaly, že můžu u svatého Vladimíra odmaturovat a zařadit se mezi opravdové strážce, kteří chrání Moroje před Strigoji. A také rozhodnou o tom, který strážce bude přidělen ke kterému Morojovi.

Poutem jsem vnímala, že se mnou Lissa soucítí a taky se strachuje. „Alberta myslí, že je velká šance, že bychom mohly zůstat spolu – a že budeš pořád mojí strážkyní.“

Ušklíbala jsem se. „Alberta to určitě řekla jen proto, aby mě udržela ve škole.“ Před několika měsíci jsem ze školy odešla a vydala se pronásledovat Dimitrije. Po nějaké době jsem se sice vrátila, ale v mých záznamech to asi nebude vypadat moc dobře. Navíc je tu ještě taková drobnost, a sice, že mě královna Tařána nenávidí a nejspíš se div nepřetrhne, jen aby ovlivnila moje přidělení – ale to je jiný příběh. „Alberta jistě ví, že by mi dovolili chránit tě jedině v případě, že bych byla posledním strážcem na zemi. A i tak bych měla dost mizivý šance.“

Před námi se ozývalo hlasité hučení davu. Jedno ze školních sportovních hřišť se změnilo v jakousi arénu připomínající

římské gladiátorské zápasy. Vyrostly tam tribuny, některé s jednoduchými dřevěnými sedadly, jiné luxusní s vypolstrovaným sezením a plátěnými stříškami, které chránily Moroje před sluníčkem. Bojiště bylo lemováno pestrobarevnými praporky, které se třepotaly ve větru. Budovu, která vyrostla před stadionem, jsem zatím neviděla, ale věděla jsem, že ji tam postavili. Tam čekali a nervovali se novicové. Na bojišti byly různé překážky, aby byly zkoušky náročnější. A z toho ohlušujícího povyku jsem usuzovala, že už se tam shromáždilo početné obecnstvo.

„Nevzdávám se naděje,“ řekla Lissa. Skrz pouto jsem poznala, že to myslí vážně. To byla jedna z jejích nejbáječnějších vlastností – neochvějná důvěra a optimismus, kterými prožářila i ty nejtěžší chvíle a které ostře kontrastovaly s mým cynismem. „Mám něco, co by ti dneska mohlo pomoci.“

Zastavila se a z kapsy u džínů vytáhla stříbrný prstýnek posázený kamínky, které vypadaly jako olivíny. Nepotřebovala jsem žádné pouto, abych pochopila, co mi nabízí.

„Liss... já nevím. Nechci žádnou, ehm, neférovou výhodu.“

Lissa obrátila oči v sloup. „Takhle to přece vůbec není a ty to dobře víš. Tenhle je v pohodě, přísahám.“

Prsten, který mi dávala, byl kouzelný, nabitý vzácnou magií, kterou ovládala. Všichni Morojové umění ovládat jeden z pěti živlů: zemi, vzduch, vodu, oheň nebo éter. Éter je ovšem nejvzácnější a během staletí upadl téměř v zapomnění. Lissa a ostatní ho objevili teprve nedávno. Na rozdíl od jiných elementů, které jsou ve své povaze fyzičtější, éter je vázán k mysli a všem druhům psychických jevů. Nikdo tomu tak docela nerozumí.

Lissa začala experimentovat s nabíjením předmětů éterem teprve nedávno – a šlo jí to skvěle. Její nejlepší schopností ale bylo uzdravování, a tak zkoušela dělat právě uzdravovací kouzla. Naposled nabila náramek, který mi popálil zápěstí.

„Tohle funguje. Sice jen trochu, ale aspoň během zkoušky ti to odejme temnotu.“

Mluvila odlehčeným tónem, ale obě jsme si uvědomovaly vážnost jejích slov. Éter jí sice propůjčoval velkolepé schopnosti, ale také si vybíral svou daň: přinášel s sebou temnotu, která se projevovala jako vztek nebo zmatek a nakonec vedla k šílenství. Ta temnota se do mě někdy vlévala skrz naše pouto. Nicméně jsme se dověděly, že s tím můžeme bojovat díky kouzlům a její schopnosti uzdravovat. To bylo taky něco, co ještě musíme zdokonalit.

Obdařila jsem ji nepatrným úsměvem, protože mě její zájem dojal. Vzala jsem si od ní prsten. Nepopálil mi ruku, což jsem považovala za slibný začátek. Byl malý, tak akorát na malíček. Když jsem si ho nasadila, necítila jsem vůbec nic. To se občas u uzdravujících kouzel stávalo. Nebo to taky mohlo znamenat, že kouzlo prostě nefunguje. Každopádně nedošlo k žádné újmě.

„Díky,“ řekla jsem. Ucítila jsem z Lissy radost. Kráčely jsme dál.

Napřáhla jsem ruku před sebe a obdivovala, jak se zelené kamínky lesknou. Nebyl zrovna dobrý nápad brát si šperky do boje, který mě čeká, ale stejně si vezmu rukavice.

„Nemůžu uvěřit, že po tomhle tady skončíme a vydáme se do skutečného světa,“ poznamenala jsem, aniž bych o svých slovech předem uvažovala.

Lissa vedle mě náhle strnula a já okamžitě zalitovala toho, co jsem řekla. „Vydat se do skutečného světa“ znamená, že se s Lissou vrhneme na úkol, se kterým mi – ač nerada – slíbila pomoci už před pár měsíci.

Na Sibíři jsem se dověděla, že možná existuje způsob, jak proměnit Dimitrije zpátky na dhampýra, jako jsem já. Ale asi by to bylo zdlouhavé a taky to vůbec nemusela být pravda.

A vzhledem k tomu, jak moc teď Dimitrij touží po tom, aby mě zabil, pravděpodobně nebudu mít na vybranou a budu ho muset zabít – jestli to bude buď on, nebo já. Jenže kdyby existoval nějaký způsob, jak ho zachránit, než k tomu dojde, musím ho objevit.

Jediné vodítko, které máme, abychom mohly uskutečnit tenhle zázrak, vede přes zločince. A ne jen tak ledajakého zločince – přes Viktora Daškova, královského Moroje, který kdysi mučil Lissu a napáchal spoustu dalších zvěrstev, jež nám udělala ze života peklo. Spravedlnosti ale bylo učiněno zadost a Viktor byl odsouzen na doživotí, což ovšem nyní všechno komplikuje. Pochopily jsme, že dokud bude za mřížemi, nebude mít důvod poskytnout nám informace o svém nevlastním bratrovi – jediné osobě, která kdy údajně zachránila Strigoje. Uvědomila jsem si, že Viktor by nám mohl tu informaci sdělit, kdybychom mu nabídly to, co mu ještě nikdo nenabídl – svobodu.

Ten nápad ale byl z mnoha důvodů dost pochybný. Za prvé, vůbec nevím, jestli by to šlo. Je to skoro nepředstavitelné. Za druhé, nemám ponětí, jak někoho osvobodit z vězení, a navíc ani nevím, kde Viktor sedí. A nakonec jde ještě o to, že bychom vypustily na svobodu našeho nepřítel na život a na smrt. To mohlo být zničující i pro mě, natožpak pro Lissu. Jakkoli ji to pomýšlení trápilo – a věřte, že ano –, přísahala, že mi pomůže. Za posledních pár měsíců jsem jí nespočetněkrát říkala, že může vzít svůj slib zpátky, ale ona neochvějně stála za svým slovem. Jenže když nevíme, ve kterém vězení Viktora drží, na jejím slibu možná nakonec ani nezáleží.

Pokusila jsem se vyplnit trapné mlčení, které mezi námi zavládlo, a začala jsem mluvit o tom, jak velkolepě příští týden oslavíme její narozeniny. Moji řeč ovšem přerušil Stan, jeden z mých instruktorů. „Hathawayová!“ vyštěkl. „Je od vás hezké, že se k nám přidáte. Tak rychle dovnitř!“

Lissinu mysl ihned opustily myšlenky na Viktora. Spěšně mě objala. „Hodně štěstí,“ zašeptala. „Ne že bys ho potřebovala.“

Stanův výraz mi prozradil, že moje desetičetřinové rozloučení s Lissou bylo o deset vteřin delší, než být mělo. Na vyjádření díky jsem se na ni usmála a vydala se za Stanem, zatímco Lissa odešla za našimi kamarády na tribunu.

„Máte štěstí, že nepřijdete na řadu hned ze začátku,“ zavřel. „Lidi dokonce uzavírají sázky, jestli se vůbec ukážete.“

„Vážně?“ podivila jsem se potěšeně. „A jaký je kurz? Pořád si to ještě můžu rozmyslet a taky si vsadit. Aspoň bych si vydělala nějaký kapesný.“

Zpražil mě pohledem přimhouřených očí a nebylo třeba, aby mi cokoli říkal. Vešli jsme do budovy, kde se čekalo, což bylo hned vedle bojiště a naproti tribunám. V uplynulých letech mě vždycky ohromovalo, kolik práce se k těmhle zkouškám váže. Teď když jsem všechno viděla zblízka, můj údiv se nijak nezmenšil. Bouda, kde čekali novicové, byla ze dřeva a měla i střechu. Vypadala, jako by byla součástí stadionu odjakživa. Postavili ji rychle a stejně tak rychle ji po zkouškách zase rozeberou. Dveře byly dost široké, aby jimi mohli pohodlně projít tři lidé, a nabízely částečný výhled na bojiště, kde už úzkostlivě čekala jedna moje spolužačka, až ji zavolají. Byla tam spousta různých překážek, které měly ověřit naši rovnováhu a koordinaci pohybů při boji s dospělými strážci, kteří budou číhat za rohy a různými překážkami. Na jednom konci bojiště vyrostly dřevěné stěny vytvářející temný labyrint. Všude možné visely sítě a vratké plošiny, které měly otestovat, jak dokážeme bojovat za ztížených podmínek.

Několik noviců se nahrnulo do dveří. Doufali, že když budou pozorovat ty, co přijdou na řadu před nimi, něco z toho

pochytí. Já ne. Vydám se tam naslepo a pustím se do všeho, co si na mě přichystají. Kdybych sledovala zápasy, ještě bych mohla zpanikařit. Teď jsem potřebovala jenom klid.

Tak jsem se opřela o zeď v boudě a pozorovala novice kolem. Zdálo se, že opravdu přijdu na řadu jako poslední. Uvažovala jsem, jestli na mě lidi prosázeli hodně peněz. Někteří spolužáci postávali v hloučcích a tiše si špitali. Jiní prováděli rozehřívací a protahovací cviky. Další stáli s instruktory, kteří jim udíleli poslední rady. Profesoři mluvili ke svým studentům naléhavě. Neustále ke mně doléhala slova jako *soustřed se a uklidni se*.

Při pohledu na instruktory se mi svíralo srdce. Ještě před nedávnem jsem si to představovala úplně jinak. Myslela jsem, že tu budu stát s Dimitrijem a on mi bude radit, abych to brala vážně a při boji si zachovala chladnou hlavu. Od té doby, co jsem se vrátila z Ruska, mě radami zásobovala Alberta. Jenže ta jakožto kapitánka byla už dávno na bojišti, kde měla plno práce. Neměla čas přijít sem a držet mě za ruku. A kamarádi, kteří by mě mohli utěšit – Eddie, Meredith a další – měli co dělat sami se sebou. Byla jsem sama.

Bez Alberty, Dimitrije a kohokoli jiného jsem si připadala bolestně osamělá. Tohle není správné. Neměla bych být sama. Měl by tu se mnou být Dimitrij. Takhle to mělo být. Zavřela jsem oči a na okamžik si představila, že tu se mnou opravdu je. Stojí jen kousek ode mě a povídáme si.

„Neboj, soudruhu. Tohle zvládnu i se zavázanýma očima. To si piš, že jo. Nemáš něco, čím bys mi je mohl zavázat? Když budeš hodnej, dovolím ti, abys mi je zavázal osobně.“ Jelikož se tahle fantazie odehrávala bezprostředně po sexu, bylo pravděpodobnější, že by mi šátek z očí spíš sundal – a další součásti oděvu jakbysmet.

Dokonale jsem si dovedla představit, jak by zoufale zavrtěl hlavou. „Rose, připadá mi, že každý den s tebou je mojí osobní zkouškou.“

Ale věděla jsem, že by se usmál. Povzbuzoval by mě a díval se na mě s hrdostí, až bych se vydala na bojiště. To by bylo všechno, co bych potřebovala, abych tuhle zkoušku zvládla.

„Medituješ?“

Ten hlas mě překvapil. Otevřela jsem oči. „Mami? Co tady děláš?“

Přede mnou stála moje matka, Janine Hathawayová. Byla o pár centimetrů menší než já, ale přesto by dokázala přeprat někoho dvakrát většího. V opáleném obličejí měla nebezpečný výraz a nikdo by ji jistě netoužil vyzvat na souboj. Hořce se na mě usmála a jednu ruku si dala v bok.

„Vážně sis myslela, že se na tebe nepříjdu podívat?“

„Nevím,“ přiznala jsem. Připadala jsem si trochu provinile, že jsem o ní pochybovala. Za posledních pár let jsme spolu nebyly moc ve styku. Až po událostech z poslední doby – a většinou to byly zlé události – jsme k sobě začaly nacházet cestu. Většinou jsem ale stejně nevěděla, jaký z ní mám pocit. Na jedné straně jsem si připadala jako malá holka, která potřebuje mít mámu u sebe, a na druhé straně jsem byla teenager, který ji odsuzuje za to, že mě opustila. Plácala jsem se mezi tím. Taky jsem si nebyla tak docela jistá, že jsem jí odpustila, když mě jednou při tréninku „omylem“ praštila. „Myslela jsem, že máš na práci důležitější věci.“

„Tohle bych si v žádném případě nenechala ujít.“ Kývla hlavou směrem k tribunám a její kaštanové kudrlinky se rozletěly. „Ani tvůj otec by si to nenechal ujít.“

„Cože?“

Rozběhla jsem se ke dveřím a vykoukla ven. Na sedadla jsem sice neměla moc dobrý výhled, protože na bojišti bylo

množství překážek, ale i tak mi to stačilo. Tamhle je: Abe Mazur. Se svým černým plnovousem a smaragdově zeleným šátkem přes košili byl nepřehlédnutelný. Dokonce jsem zahlédla i jeho zlatou náušnici. V tomhle vedru se musel pěkně pařit, ale aby byl stylový, klidně se kvůli tomu trochu zapotí.

S matkou mám jen náznak nějakého vztahu a s otcem nemám vztah absolutně žádný. Poznala jsem ho teprve v květnu, a to jsem ani nevěděla, že jsem jeho dcera. Všichni dhampýři mají jednoho rodiče Moroje a on byl ten můj. Pořád jsem nevěděla, co si o něm mám myslet. Zůstával pro mě záhadou. Proslýchalo se, že je zapletený do nějakých ilegálních obchodů. Lidé kolem něj nadělali, jako by lámal kosti na potkání. Ačkoli jsem ničeho takového nikdy nebyla svědkem, vůbec by mě to nepřekvapovalo. V Rusku mu říkali Zmeja – had.

Zatímco jsem na něj s úžasem zírala, došla ke mně máma. „Bude moc rád, žes to stihla,“ prohlásila. „Vsadil nemalý peníz, že se objevíš, tak doufám, že z toho budeš mít lepší pocit.“

Zaúpěla jsem. „Samozřejmě. Jasně, že funguje taky jako bookmaker. To mi mohlo dojít hned, jak...“ Poklesla mi čelist. „On se baví s Adrianem?“

Ovšem. Hned vedle Abeho seděl Adrian Ivaškov, který je teď víceméně něco jako můj přítel. Adrian je královský Moroje a uživatel éteru jako Lissa. Byl do mě blázen (teda často jen blázen) hned od té doby, co jsme se seznámili. Já ale měla oči jen pro Dimitrije. Poté, co jsem v Rusku nesplnila svůj úkol, vrátila jsem se a slíbila, že dám Adrianovi šanci. Kupodivu to mezi námi bylo... dobré. Dokonce výborné. Sepsal mi důvody, proč bych s ním měla chodit, a nasliboval spoustu věcí, jako třeba „Přestanu kouřit, ale kdybych si někdy *opravdu* potřeboval dát cigáro...“ nebo „Každý týden ti udělám romantické překvápko, jako třeba že tě vytáhnu nečekaně na piknik, zahrnu tě růžemi,

vezmu tě na výlet do Paříže – ale z tohohle nic, protože jinak by to už nebylo překvápko“.

Bylo to s ním úplně jiné než s Dimitrijem, ale žádné dva vztahy si nejspíš nikdy nejsou podobné. Koneckonců, Adrian a Dimitrij byli každý úplně jiný. Stejně jsem ale nepřestávala truchlit nad ztrátou Dimitrije a naší lásky. Neustále jsem si vyčítala, že se mi ho na Sibíři nepodařilo zabít a osvobodit ho z jeho stavu. Tohle zoufalství ovšem neznamenal, že můj milostný život nadobro skončil – i když mi nějaký čas trvalo, než jsem se s tím vyrovnala. Pohnout se dál bylo těžké, ale s Adrianem jsem byla šťastná. A to mi prozatím stačilo.

To ale neznamená, že ho chci vidět, jak se kamarádíčkuje s mým otcem gangsterem.

„Má na něj špatnej vliv!“ zavrčela jsem.

Matka si odfrkla. „Pochybuju, že by Adrian Abeho natolik ovlivnil.“

„Ne Adrian! *Abe*. Adrian se snaží chovat slušně. *Abe* všechno zvorá.“ Nejenže mi Adrian slíbil, že přestane kouřit, dokonce přísahal, že přestane pít a skončí i s dalšími nepříjemnými zlozvyky. Zamžourala jsem na ty dva v davu a snažila se přijít na to, o čem se asi tak baví. „Co to probírají?“

„Myslím, že to tě teď nemusí vůbec zajímat.“ Janine Hathawayová byla velmi praktická. „Nepřemýšlej nad nimi, ale spíš nad bojem.“

„Myslíš, že si povídají o mně?“

„Rose!“ Máma mě lehce bouchla do paže a já od nich konečně odtrhla zrak a podívala se na ni. „Tohle musíš brát vážně. Buď v klidu a nenech se ničím rozptylovat.“

Její slova byla hrozně podobná tomu, co jsem si představovala, že by mi řekl Dimitrij. Musela jsem se tomu pousmát. Nakonec přece jen jsem tak úplně sama.

„Co je tady k smíchu?“ zeptala se příkře.

„Nic,“ odpověděla jsem a objala ji. Zprvu strnula, ale pak moje objetí opětovala a po chvílce odstoupila. „Jsem ráda, že jsi tu,“ ujistila jsem ji.

Moje matka nedává zrovna moc najevo city, takže tímhle jsem ji trochu vyvedla z míry. „No,“ vypravila ze sebe nervózně, „říkala jsem ti, že bych si to nenechala ujít.“

Znovu jsem střelila pohledem do diváků. „Na druhé straně u Abeho si tím zase tak jistá nejsem.“

Nebo... počkat. Napadlo mě něco zvláštního. Ale vlastně to tak zvláštní nebylo. Abe má přece styky – dokonce takové, že mohl poslat Viktoru Daškovovi do vězení vzkaz. To Abe se kvůli mně Viktora vyptával na jeho nevlastního bratra, Roberta Dorua, který ovládá éter. Když Viktor odpověděl, že nemá důvod Abemu pomáhat, okamžitě jsem přestala počítat s otcovou pomocí a začala plánovat, jak dostat Viktora z vězení. Jenže teď...

„Rosemarie Hathawayová!“

Albertin hlas se jasně a hlasitě rozléhal. Bylo to jako trubka svolávající do bitvy. Opustily mě veškeré myšlenky na Abeho a Adriana – a dokonce i na Dimitrije. Máma mi asi popřála

štěstí, ale příliš jsem nevnímala, když jsem vykročila

k Albertě uprostřed bojiště. Do krve se mi vy-

plavil adrenalin. Teď jsem se soustře-

dila jenom na to, co mě čeká.

Na zkoušku, která ze mě

udělá opravdovou

strážkyni.

CELOU ZKOUŠKU jsem vnímala rozmazaně.

Asi byste čekali, že nejdůležitější část svého vzdělávacího procesu na Akademii svatého Vladimíra si budu dokonale pamatovat do nejmenších detailů. Ale nebylo tomu tak. Jak by se tohle mohlo srovnávat se skutečnými boji, jichž jsem se už zúčastnila? Jak by se mohly tyhle nahrané zápasy měřit s útokem Strigojů na naši školu? Tehdy jsem musela bojovat proti přesile, aniž bych věděla, jestli moji milovaní stále žijí, nebo už jsou po smrti. Jak bych se mohla bát takzvané bitvy s některým ze školních instruktorů, když jsem bojovala s Dimitrijem? Už jako dhampýr byl smrtící a jako Strigoj byl ještě horší.

Zkoušku jsem ovšem nechtěla nijak zlehčovat. Brala jsem ji vážně. Často se stávalo, že nějaký novic neprošel, a já rozhodně nechtěla být jedním z nich. Strážci, kteří bránili Moroje ještě dřív, než jsem se narodila, mě teď napadali ze všech stran. Aréna nebyla plochá a to všechno jen komplikovalo. Všude bylo plno vymyšleností a překážek, klád a schůdků, které měly vyzkoušet mou rovnováhu. Byl tam dokonce i most, který mi bolestně připomněl tu poslední noc, kdy jsem viděla Dimitrije. Shodila jsem ho z mostu poté, co jsem mu vrazila do srdce stříbrný kůl, který mu pak nejspíš při pádu do řeky vypadl.

Most na bojišti byl trochu jiný než ten pevný, na němž jsem na Sibíři bojovala s Dimitrijem. Tenhle byl vratký a tvořila ho jen hrubě pospojovaná prkna s provazem místo zábradlí. Při

každém kroku se celý rozhoupal a roztrásl. Díry mezi prkny mi ukazovaly, na kterých místech mí spolužáci selhali. Zkouška na mostě byla patrně nejtěžší ze všech. Měla jsem zachránit „Moroje“ před bandou „Strigojů“, kteří nás pronásledovali. Mého Moroje hrál Daniel, nový strážce, který nastoupil do školy spolu s dalšími, aby nahradili ty, co padli při útoku Strigojů. Moc dobře jsem ho neznala, ale při zkoušce hrál naprosto poslušného, bezmocného a trochu vyděšeného. Právě tak by se choval každý Moroj, kterého bych chránila.

Na most se mu moc nechtělo, takže jsem ho musela klidným hlasem přesvědčit, aby šel přede mnou. Při zkoušce testovali jak naše osobnostní kvality, tak i ty bojové. Jen kousek za námi se k nám blížili strážci, kteří hráli Strigoje.

Daniel vykročil kupředu a já ho chránila vlastním tělem a neustále ho uklidňovala. Byla jsem ve střehu. Most se divoce rozhoupal, což mi napovědělo, že na něj vstoupili i naši pronásledovatelé. Ohlédla jsem se a spatřila tři „Strigoje“. Strážci, kteří je hráli, odváděli vynikající práci. Pohybovali se se stejnou obratností a rychlostí jako skuteční Strigojové. Kdybychom rychle nepokračovali dál, vrhli by se na nás.

„Vedeš si skvěle,“ houkla jsem na Daniela. Bylo těžké mluvit klidným tónem. Kdybych na Moroje řvala, mohl by z toho mít šok. A kdybych mluvila až moc jemně, mohl by si myslet, že to neberu vážně. „A vím, že umíš jít i rychleji. Musíme si získat větší náskok, už se k nám blíží. To zvládneš.“

Svoje přesvědčovací schopnosti jsem nejspíš dokázala dostatečně, protože opravdu přidal – sice ne natolik, abychom unikli našim pronásledovatelům, ale byl to dobrý začátek. Most se znovu rozhoupal. Daniel vyjekl a křečovitě sevřel provaz tvořící zábradlí. Na druhé straně mostu jsem uviděla dalšího strážce-Strigoje. Myslím, že se jmenoval Randall a byl to další z těch